

Гнів ангелів. Книга 2. Сага про ангелів

КУПИТИ

«Якщо він відчує хоч найменший натяк на небезпеку, він схопить мене в свої обійми і полетить зі мною».

Плани Мун були зірвані ангелами, і зрада Кассіель завдала їй глибокого болю. Зараз вона ув'язнена у в'язниці під Палацом Дожів, а її брати і сестри все ще в небезпеці. Вона ненадовго відчуває надію, коли їй вдається втекти, але потім вона потрапляє в руки Люцифера. Тепер їй нічого не залишається, як складати ключові іспити. Тому що залишився лише один шанс врятувати свою родину. Вона повинна запобігти відкриттю воріт до раю. Але лише справжній ключник може виграти випробування.

Друга частина саги про Ангелуса - темна, захоплююча, романтична!!!!

Розділ 1

Відколи на моєму боці Феліція, відчуваю покращення з дня на день. Я випила чаю, з'їла хліба й твердо тримаюсь за переконання, що Стар і Тіціанові нічого не бракує. Ангели зазіхали лише на мене, а якщо вони думають, що я ключниця, то байдуже. Хай собі думають. Я братиму участь у їхньому випробуванні, якщо в такий спосіб зможу захистити свою сестру. Забороняю собі згадувати про Кассіеля.

Утім біль та зниковілість через власну легковірність знову й знову прокрадаються до моєї голови.

На щастя, упродовж наступних днів я буду в камері сама. Інших полонених забрали. Куди — я не знаю.

З одного боку, це добре, бо можу відпочити й набратися сил, а з іншого — погано, бо залюбки б із кимось посварилася і побилася. Лиш для того, щоби подолати свій страх і розчарування. Тож мені залишається все тамувати в собі.

Невдовзі після відвідин Фелі Марко приніс мені штани. Я втратила будь-яке відчуття часу й не знаю, скільки днів сплило з моменту мого ув'язнення — два чи десять. Він просунув їх крізь ґрати.

— Маю передати тобі вітання, — шепоче він, щоб не почули інші вартові. — Батько більше не випускає її з дому, але я маю переказати тобі, що не варто перейматися.

Я киваю у відповідь. Як же так? Я впустила до нашої вітальні ангела. Впустила його у своє серце й наразила брата й сестру на небезпеку. Усе, за що боролася, — втрачено. Моя свобода, але передусім гроші, а разом і можливість для Стар і Тіціана покинути місто. Це факти без прикрас. Тепер я сиджу в камері під Палацом дожів і чекаю, доки ангели знайдуть інших дівчат, потрібних для випробувань на ключниць. Чи не цілує зараз Кассіель котрись із них так, як цілував мене? Мені поза спиною іде мороз. Я була самотня — це єдине пояснення, чому йому довіряла. Це пояснення, але не вибачення. Бо його немає. Не розумію, як хтось може бути таким беземоційним. Байдуже — людина то чи ангел. Якби могла, то

особисто привела б тих живодерів до собору Святого Марка, аби вискубли їм пір'я.

Не встиг Марко зникнути, як я беззвучно зводжуся з долівки й продовжую свої тренування. Маю знову набратися сил так, щоби вартові цього не помітили.

Отож беруся щодуху віджиматися від підлоги, присідати або бігати на місці. Щойно з'явиться крихітна можливість утекти, я нею скористаюся. Чи Феліція ще колись повернеться? Можливо, вдасться її вмовити принести мені зброю. Я чіпляюся, спираючись спиною, на заграбовані двері й підтягую вгору зігнуті ноги. Це вперше я вдячна матері за кількогадинні тренуван-ня, які доводилося проробляти в дитинстві. Довгими й передусім самотніми годинами в цьому смердючому підземеллі уявляю собі, що вона готувала мене саме до цього. Я просто проходжу свою програму, й це жене з голови будь-які думки про того жалюгідного ангела.

Пізніше лежу під ковдрою й прислухаюся до звуків, що мене оточують: стогін інших ув'язнених, плачі, крики тих, кого катують десь у підземеллях. Якби хтось запитав мене, я б запряглася, що ті ангели третирують полонених. Імовірно, бо ангели не хочуть бруднити свої пальці об нас. Довкола мене непроглядна пітьма, що, схоже, лиш підсилює звуки. Увечері вартові гасять факели, й у камерах так темно, що здається, наче тебе поховали живцем. Голова наповнюється вереском та криками про допомогу, займаючи там кожнісіньку клітину. Такими ночами мене охоплює страх, що я збожеволюю. Попри холод, який виділяють вологі мури, по спині стікає піт. Я завжди вважала себе хороброю, але з кожним днем і кожною ніччю, які тут проводжу, це уявлення про себе потроху ламається, і я сягаю меж того, що можу витримати. Тут ніколи не западає тиша, і я мушу постійно бути насторожі.

Мене дратує ця втома. Дозволяю собі лиш час від часу подрімати впродовж дня.

Ніколи вночі. Уявлення не маю, як довго я протримаюся. Хоча зі мною більше не тримають інших полонених, та й тепер, коли я трохи відновилась, вони не мали б становити для мене загрози, утім справжня

небезпека тут — вартові. Не можу не помітити їхніх хтивих поглядів, коли вони приносять мені поїсти чи спостерігають, коли я поспіхом миюся. На відміну від інших ув'язнених, я молода та ще й зі всіма зубами. Час у підвалі не зламав і не перетворив мене на звіра, що повзає по підлозі. Питання тільки, як довго це триватиме. Моє волосся скуйовдилось, а шкіра свербить від шкідників у брудній соломі. Якби я тільки знала, що мене чекає. Непевність — це найгірше, й вона мене виснажує.

У замку бряжчить ключ і переводить мене у повну бойову готовність. О такій порі в камері нема чого робити. Двері штовхнули, й почулося тихе скрипіння.

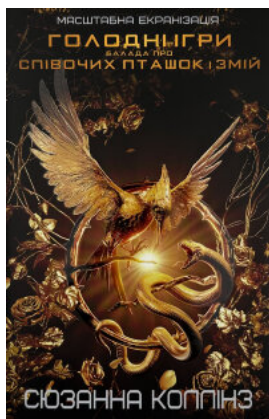
— Як справи в моєї красуні сьогодні? — Рікардо — це найогидніший та найнав'язливіший вартовий з усіх. За кожної нагоди він робить уїдливі зауваження або ж намагається мене торкнутися. Попри сморід, який огортає мене, відчуваю кислий піт, яким тхне від нього. Вартовий ставить ліхтаря в солому і цим лишень мізерно осяює мою камеру. Я спостерігаю за ним крізь склеєні вії. Його зуби — то коричневі пні, а одяг він вочевидь прав востаннє ще до вторгнення. Обличчя в Рікардо грубої кості, погляд порожній. Він зачиняє за собою двері, але не прокручує ключа й підходить ближче. — Ну-бо, розважмося удвох, — випалює. — Я вже давно чекаю на таку погоду. — Долинає дзвінкий, збуджений сміх, його долоня квапиться вперед і вже тягне за мою ковдру. Я відпускаю її і напружуюся. Він нахиляється й кладе свою брудну долоню мені на живіт. Мене починає нудити, але я проковтую той гіркий присмак. Тієї миті, коли він береться вовтузитися біля моїх штанів, широко розплющую очі й заціджую йому кулаком у лице.

Рікардо звиває від несподіванки. Схоплююсь на ноги.

Якщо мені вдасться пройти повз нього, то, можливо, дістануся до дверей. Рікардо, розпалений від люті, кидається на мене. Попри свій занедбаний вигляд, він неймовірно сильний. Мабуть, напихається поживою ув'язнених. Чолов'яга усією вагою притискає мене до стіни, і я видихаю, коли той налягає обличчям на мої щоки.

Його дихання смердить, наче гнилі нутрощі риби на ринку, і я мимоволі виблювую.

Рекомендована література

Балада про співочих
пташок і змій

Шість багряних
журавлів

Гідеон Дев'ята
(Запечатана гробниця
#1)

Попіл і проклятий
зірками король (Корона
Ніаксії #2)

Любовна класика

Жага. Книга 6:
Плекання

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ